Daniela Sacerdoti

Deník z Florencie

Série Sestry z Toskánska

metafora

Přeložila Daniela Čermáková

Sáhla jsem do kapsy šatů a vytáhla brožurku složenou napůl. Prsty jsem sledovala slova, jež na něm byla vytištěná: *Scuola di Restauro*. Tři roky studia restaurování obrazů a soch. Sen vtěsnaný na dvanáct malých stránek plných lesklých obrázků.

Budu si ho moct někdy splnit? (…)

Lucrezia se posadila vedle mě a já strčila brožurku zpátky do kapsy.

„Na co myslíš, Bianko?“

„Na nic,“ zněla moje automatická odpověď. Nestávalo se, že by se někdo ptal, jak mi je. Nikdo si o mě starosti nedělal. To *já* se strachovala o ostatní.

„Páni! Právě jsem knížku dočetla na jeden zátah a jsem ohromená. Má všechno, co si od příběhu můžete přát: lásku, napětí, vzrušení, úchvatné prostředí a k tomu trocha magie.“

„Baví mě emoční dynamika mezi sestrami, jejich milostné vztahy a rodinná tajemství.“

„Krásně napsaný milostný příběh. Stačilo zavřít oči a byla jsem tam, v té nádherné toskánské krajině.“

„Všechny sestry si jistě zamilujete. Už se těším, až si přečtu o ostatních!“

- čtenářské ohlasy na Goodreads.com

Deník
z Florencie

Série Sestry z Toskánska

Daniela Sacerdoti

Deník

z Florencie

Série Sestry z Toskánska

Přeložila Daniela Čermáková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

Copyright © Daniela Sacerdoti, 2025
First published in Great Britain in 2025 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture
Translation © Daniela Čermáková, 2026
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8532-0 (ePub)
ISBN 978-80-271-8531-3 (pdf)
ISBN 978-80-7625-959-1 (print)

Pro Auryn

Prolog

Casalta, 1944

Připadám si jako ve snu, pomyslela si Viola klečící mezi obrazy. Ruce měla přitisknuté na hlavě, aby se chránila proti ohlušujícímu hřmění. Jenže se jí to nezdálo a ten zvuk nebyl hrom.

Obrazy zakrývaly bílé povlaky, nyní celé zaprášené od sutin snášejících se ze střechy pokaždé, když zemí otřásl výbuch. Jeden z potahů sklouzl a na Violu hleděla dokonalá tvář renesanční dívky s bronzovými vlasy a tmavýma očima a s perlou visící ze zlaté čelenky na jejím vysokém čele. Bianca de' Medici, malá dáma zvěčněná barvou a zlatem.

Při každém zaburácení, které hrozilo rozmetat její tělo i všechno kolem, se Viola třásla víc a víc a na rtech jí vyvstala modlitba, kterou se naučila v dětství. Kolem ní se ozývalo hřmění a za rozbitými okny se mihotaly hořící stromy – dřevěný strop nad ní každou chvílí pohltí plameny a obrazy spolu s ní budou zničeny. Modlila se a modlila a loučila se se svojí rodinou, se svým životem,

se svou láskou, která byla ztracená kdesi v neznámu, možná zraněná, možná mrtvá.

Rozhostilo se ticho. Svět jako by zadržoval dech a strnul v mlčení: kopce, stromy, plameny, obrazy roztroušené po podlaze půdy.

Viola se znovu setkala s poklidnýma očima malé renesanční dámy vykukující zpod povlaku – viděla, jak Bianca pomaloučku zamrkala, tmavé duhovky jí zmizely pod víčky s nesmírně dlouhými řasami a pak se znovu objevily. Vyděšená Viola se ani nepodivila nad tím, že dívka na obrazu mrká – naprosto nepochybovala o tom, že v duchu slyší hlas malé dámy.

Violo. Všechno bude v pořádku. Slibuju.

Hromobití znovu spustilo a Viola se schoulila.

Takže takové je umírání, pomyslela si a čekala na poslední ránu, která všechno ukončí.

Kapitola 1

CASALTA, 1985

BIANCA

Opřela jsem se ramenem o kamennou zeď nahřátou od podzimního sluníčka, které na ni svítilo celý den. Seděla jsem na schodech vedoucích po straně svého toskánského domova a kochala se pohledem na světle fialovou oblohu, vlnící se kopečky poseté cypřiši a casaltskou zahradu pod sebou.

Jak je možné, že v Casaltě neustále kvetou nějaké růže?

Keře byly obsypané květy od dubna do listopadu, rudými, bílými, růžovými a žlutými, ve všemožných odstínech a paletě barev, a v zimě šípkové keře explodovaly jasně červenými plody. Říjen mě teď odměnil mým nejoblíbenějším světle růžovým květem se žlutooranžovým středem. Každý byl jedinečný.

Když si pomyslím, že jsme o to všechno málem přišly. Když si pomyslím, že jsme naši milovanou Casaltu málem ztratily.

V mém životě se ledacos změnilo. Připadalo mi neuvěřitelné, že od chvíle, co se naše životy obrátily o sto osmdesát stupňů,

uběhlo teprve šest měsíců. Stále jsem se z toho nemohla vzpamatovat.

Čtyři sestry Falconeriovy – já a moje dvojče Lucrezia, prostřední sestra Eleonora a nejmladší z naší čtveřice Mia jsme všechny byly konečně spolu. Ani jsem nedokázala slovy vyjádřit radost a úlevu, kterou mi to přineslo, poté co jsem se tak dlouho musela o sestry starat. Svoje dvojče jsem odehnala, aby mu otec neublížil, a pak jsem musela dohlížet na své mladší sestřičky, aby zůstaly v bezpečí...

Teď jsem se konečně mohla svobodně nadechnout.

Manželství našich rodičů – mladé rozmarné umělkyně ze Skotska a staršího, konzervativního Itala z vlivné rodiny – bylo stejně nešťastné jako nepravděpodobné.

Náš otec Fosco Falconeri, nepříliš milovaný patriarcha a tyran, zemřel a rodinný podnik na výrobu vína a oleje zanechal v troskách.

Naše matka Emmeline McCrimmonová se poté vrátila po letech nepřítomnosti. Byly jsme přesvědčené, že zemřela před mnoha lety – účastnily jsme se jejího pohřbu a navštěvovaly její hrob. Truchlily jsme, až jsme měly srdce rozcupované na kousíčky, protože jsme se domnívaly, že odešla navždy... jenže to byla lež.

Naše matka nezemřela.

Musela se od nás, od svých dcer, držet dál, nechat nás v Toskánsku. Otec ji od nás odtrhl a pak mi sebral i moje dvojče Lulu, čímž zničil naši rodinu.

Nakonec však otcova krutost nedokázala ženy z Casalty udržet od sebe. Jeho smrt nás osvobodila. Matka se vrátila jako úspěšná malířka, které se dařilo natolik, aby zachránila naši Casaltu, náš domov i podnik před bankrotem. A moje krásná, svéhlavá, odvážná sestřička Lucrezia, druhá polovina mého srdce, se z exilu, kam ji uvrhl náš otec, vrátila ke mně, k nám, do svého domova.

Zahlédla jsem dole nějaký pohyb – malou tmavovlasou hlavu. Nejmladší sestra Mia se vydala na svou večerní procházku. V poslední době si zvykla vyrážet každou noc ven – sledovala jsem ji očima, dokud se neztratila v soumraku a já neviděla nic než rozmazanou tmavou siluetu vznášející se na kopci jako pohádkový přízrak. Věděla jsem, že přemýšlí nad matčiným pozváním navštívit ji v jejím domově v Londýně, aby spolu mohly malovat.

Zničehonic mě o tomto vlahém teplém večeru přepadly melancholie a smutek. Přitáhla jsem si šál těsněji kolem sebe a zachvěla se – najednou jsem cítila potřebu zavolat na Miu, než zmizí.

Co ten neklid způsobilo? Byl to nepříjemný pocit. Všechny naše problémy se vyřešily, co bych tedy ještě chtěla?

Sáhla jsem do kapsy šatů a vytáhla brožurku složenou napůl. Prsty jsem sledovala slova, jež na něm byla vytištěná: *Scuola di Restauro.* Tři roky studia restaurování obrazů a soch. Sen vtěsnaný na dvanáct malých stránek plných lesklých obrázků.

Budu si ho moct někdy splnit?

„*Jsi praktický člověk, Bianko. Praktický, ale nijak zvlášť chytrý,*“ říkával mi otec v těch vzácných chvílích, kdy si všiml, že vůbec existuju. „*Lucrecia tě v děloze obrala o veškerou inteligenci.*“

„Bianko?“ zaslechla jsem hlas, v němž stále zůstával náznak francouzského přízvuku. Jeho majitelka totiž žila dlouhé roky v Paříži. Otočila jsem se a uviděla Lulu, jak za mnou vylézá oknem mé ložnice.

Dívat se na ni bylo jako hledět do zrcadla. S Lucrezií jsme jednovaječná dvojčata s mírnými odlišnostmi: obě máme zrzavé vlasy, modré oči a světlou pleť, kterou jsme zdědily po naší skotské mámě, ale Luliny vlasy jsou spíš mahagonového odstínu, zatímco já se blížím spíš jahodové blond.

Moje mladší sestra Mia má naopak tmavší pleť a vlasy po Falconeriho straně rodiny. Genetika si pohrála s jejíma očima: jedno je

oříškově hnědé a druhé modré s hnědými flíčky. Rozdíl se projeví jen v ostrém světle, ale i když to není vidět, stejně to působí kouzelně a maličko strašidelně.

Ovšem největší kráskou v rodině je Nora, prostřední sestra. Má maličko zešikmené zelené oči a zlatavou pleť, kštici černých vlasů, které nosí ostříhané nakrátko, aby vynikl její dlouhý, elegantní krk. Tím, jak jednoduše *existuje*, fascinuje všechny kolem sebe. Obvykle nosí sportovní a neformální oblečení, které ještě podtrhuje její krásu, místo aby ji skrývalo – ačkoliv já jsem nejspíš zaujatá, protože považuju všechny tři své sestry za nejkrásnější stvoření na světě.

Lucrezia se posadila vedle mě a já strčila brožurku zpátky do kapsy. Rukama si objala dlouhé elegantní nohy – spolu s ní a Norou jsme nadprůměrně vysoké, zvlášť Nora, zatímco Mia je drobnější, jako víla.

Rychle jsem nasadila neutrální výraz, abych skryla jakékoliv náznaky melancholie – ovšem tajit před ní náladu nikdy nebylo snadné. Nejenže je moje dvojče, ale navíc vidí aury lidí, svatozář barev kolem nich, která prozrazuje jejich myšlenky a nálady. Stává se to jen tehdy, pokud jsou něčí emoce tak silné, že se projeví, nebo když je Lulu s řečenou osobou nějak propojená. Uvažovala jsem, jakou asi tak mám barvu teď.

My všechny sestry Falconeriovy jsme po matce zdědily nějaké dary. Tyhle schopnosti nám však život nijak neulehčily: otec se jich bál a odpuzovaly ho.

Lulu vidí aury. Nora tolik toužila získat si otcovu lásku, že svůj dar popírala do takové míry, že ani nevím, v čem spočívá. Mia je z nás čtyř nejnadanější, má podivnou schopnost *vědět věci, které bych vědět neměla*, jak tomu říká. A co se týče mě...

Já vidím scény a lidi z doby dávno minulé, které se odehrávají souběžně s dnešním dnem, takže můj život se vždycky odehrával

mezi současností a minulostí. Z jakéhosi záhadného důvodu se mi to děje jen v Casaltě: v mých očích je domov a zahrada kulisou dob dávno ztracených.

Moje schopnosti však zmizely po Lucreziině odchodu a už se nevrátily. Jako by si s sebou moje dvojče vzalo i moji nejniternější duši. Když se teď ke mně vrátila, neustále doufám, že najdu i svůj dar – ale zatím se nic nestalo. Přišla jsem o svůj šestý smysl a stále jsem nedokázala vidět historii Casalty, jak mi tu a tam ožívá před očima. Raději jsem nad tím, co jsem ztratila, moc nepřemýšlela, ale někdy jsem si nedokázala pomoct.

„Dneska už jsi skončila?“ zeptala jsem se.

„Tady práce *nikdy* nekončí! Ale ano, pro dnešek mám padla.“ Lucrezia pokrčila rameny. Dokonce i po celodenní práci celá zářila. Vypadala úplně jinak než při svém návratu, kdy byla celá zahořklá, až jsem se bála, že jsem ji ztratila navždycky!

Opětovala jsem její úsměv – vidět ji tak spokojenou v práci i v lásce po tom všem, čím si prošla, mi naplňuje srdce radostí. Pátrala jsem jí ve tváři, která je totožná s mojí vlastní, a prohlížela si výjimečný odstín červené v jejích vlasech, který jsem viděla jen u svého dvojčete nebo na obrazech. Strávila tu s námi už šest měsíců, ale někdy jsem stále nemohla uvěřit tomu, že je zpět. Pozorovala jsem ji jako obraz v muzeu a snažila se přesvědčit samu sebe, že je to pravda, že moje sestřička se vážně vrátila.

„Na co myslíš, Bianko?“

„Na nic,“ zněla moje automatická odpověď. Nestávalo se, že by se někdo ptal, jak mi je. Nikdo si o mě starosti nedělal. To *já* se strachovala o ostatní.

Lulu povytáhla obočí. Nenechala se odradit, jak se dalo čekat.

„Dneska máš slabou auru. Ne že bych se na ni musela dívat, abych věděla, jak se cítíš.“

Snažila jsem se vložit svoje neurčité pocity do slov. „Všechno je vyřešené, že? Vrátila ses domů, máma je zase s námi... Zase jsme rodina."

„Ale?" pobídla mě Lucrezia.

Nadechla jsem se. „Ale... nikdo mě už *nepotřebuje* tak jako dřív."

Ach. Ta slova ze mě vylétla nečekaně a bez rozmýšlení. Jako by měla vlastní vůli, která překonala tu mou.

„To není pravda! Všichni tě potřebují. Zvlášť já, po všech těch letech, kdy jsme se neviděly! Potřebuju tě víc než kdy dřív, Bianko. Stejně jako Mia a Nora, ačkoliv Nora popírá, že by byla na někom závislá. Jenže..."

Čekala jsem.

„Všechny si teď hledáme vlastní cestu," pokračovala Lucrezia. „Odjakživa ses starala o rodinu a dávala pozor, aby byli všichni v bezpečí. Teď si můžeš trošku vydechnout. Můžeš se starat sama o sebe."

Tak. Přečetla mě jako otevřenou knihu.

Znovu jsem vytáhla z kapsy brožurku a beze slova ji Lulu podala. Otevřela ji a na tváři jí vykvetl úsměv.

„To vypadá skvěle. Uvažuješ, že by ses přihlásila?"

„No, já nevím..."

„*Musíš* to zkusit! Naprosto tě v tom podpořím! A sestry taky, o tom nepochybuju!"

„Musela bych vyřešit spoustu problémů, než bych mohla odjet..."

„Problémy budou *vždycky*. Objevují se neustále. Člověk se jim jenom musí postavit a vyřešit je. Nejsi na to sama, vzpomínáš? Řekni mi, co stojí mezi tebou a tímhle?" Zamávala brožurkou jako vějířem.

„No pro začátek potřebuju placenou práci. *Doopravdy* placenou. Abych našetřila dost na nový semestr."

Momentálně jsem se svou kamarádkou Camillou vedla charitativní podnik s názvem Legami. Pomáhaly jsme lidem s jejich každodenními činnostmi: vyzvedávaly jsme pro ně léky, nakupovaly potraviny, platily účty a prostě se staraly o drobnosti, které můžou člověku přerůst přes hlavu, když zestárne nebo onemocní. Připadalo mi, že se celý život o někoho starám.

S Camillou jsme si vyplácely jen skromné mzdy a nechtěla jsem se spoléhat na sestry. Po otcově smrti jsme zůstaly na mizině – ano, matka nám koupila Casaltu, ale podnik Falconeriových se díky Lucreziině zkušenému vedení teprve vzpamatovával. Nora měla jezdeckou školu, Mia prodávala své obrazy a já jsem musela také něčím přispět.

Lulu zavrtěla hlavou. „To není problém. Našemu podniku se teď daří líp…"

„Ne. Chci si na sebe vydělat sama. O tom nebudu diskutovat. A navíc…"

„Co, Bianko?" zeptala se jemně.

„Opustila bych Camillu a lidi, o které se staráme. *Potřebují* mě."

„Říkala jsi, že Camilla je velice šikovná. Najde si někoho jiného, obě se můžete poohlédnout po někom, kdo by tě nahradil. Vím, že je Legami tvoje dítě," dodala Lucrezia, když jsem otevřela ústa, abych něco namítla. „Nepochybuju ale, že existuje někdo, kdo se tvé role ujme se stejnou oddaností jako ty. A se stejným srdcem."

„To je to slovo, *oddanost*." Povzdechla jsem si. „Jsem jim *oddaná*. Dlužím jim to, nemůžu je opustit." Pomyslela jsem na stařečky ve Villa Lieta, místním domově seniorů, na všechny rodiny a osoby, které na mě spoléhaly.

„Dlužíš sama sobě, že půjdeš za svými sny, Bianko. Záleží i na tom, co chceš a potřebuješ a po čem toužíš. Nejen na nás sestrách, rodině, Legami, Camille… kde je v tom všem Bianca?"

„Kdysi jsem svoji práci milovala. Stále ji miluju. Ale…“

„… ale už ses toho nabažila. To se stává. Jako jsem se já nabažila svého života v Paříži a teď jsem tady,“ prohlásila Lucrezia s úsměvem.

„Budou mi chybět a já budu chybět jim,“ namítla jsem.

„Jistěže ano, ale o tom změna je. Rozloučíš se s věcmi a lidmi, opustíš je a přivítáš v životě to nové. A jednoho dne se rozloučíš i s tím a objeví se něco nového.“

„Ano, samozřejmě.“ Stáhl se mi žaludek. Moje dvojče možná nemá se změnami problém, ale já ano. V mém životě se změna rovnala strachu.

„Přece nezmizíš z povrchu země! Pořád se s nimi budeš vídat, ujistíš se, že jsou v pořádku, že se Camille vede dobře…“

Zničehonic se vynořil můj nejhlubší, nejtajnější strach.

„Nevím, jestli to zvládnu, Lucrezie. Nejsem zrovna *nejchytřejší*! To ty jsi zdědila veškerou inteligenci, vzpomínáš?“

Kopce teď vypadaly proti světle fialové obloze jen jako černé obrysy a u jejich paty se sbíraly chomáčky mlhy. Na nebi vyskočily hvězdy a zářily jako perly v sametu.

Moje drsná slova mezi námi chvíli visela.

„*Cože?*“

Podívala jsem se na své dvojče. Oči sestře potemněly.

„Možná prostě nedokážu…,“ začala jsem.

„Kde jsi to vzala? To, že nejsi chytrá a já jo?“

„Nevím, tak to bylo vždycky…“

„Ne, to *není* pravda. V mámině děloze přece nebyla jedna zásobička inteligence a já ji dostala a ty ne. Tohle ti namluvil *otec*, je to tak? A stejně jako většina dalších věcí ani tohle není pravda. Je to nesmysl! Říkal to, aby tě udržel pod kontrolou! Aby ti ublížil. Nakukal by nám cokoliv, jen abychom nezpochybňovaly jeho autoritu. O mně tvrdil, že jsem zlá, vzpomínáš? Já byla zlá, ty hloupá,

Mia divná a Nora ani *neexistovala*. Je to všechno pravda, Bianko? Protože jestli nejsi nejchytřejší, pak já jsem zlá a hnusná."

Dokonce i v šeru jsem viděla, jak Lulu zrudly tváře.

„Ty jsi nikdy nebyla zlá ani hnusná."

„Ty jsi nebyla hloupá."

Zničehonic mi do očí vhrkly slzy.

Možná že to, co nám otec tvrdil, *byly* nesmysly.

Možná nám celou dobu lhal. A já tomu vždycky hluboko v duši věřila, vždycky jsem si myslela, že je svět pro mě příliš komplikované místo.

Lucrezia mě vzala za ruku. „Jdi do toho, Bianko. Začni žít. Slib mi to."

„Ano. Slibuju," přikývla jsem a ve sporém světle soumraku ji políbila na hladkou, studenou tvář.

Později večer jsem neustále přemýšlela o našem rozhovoru. Neustále jsem se převalovala a nedokázala usnout. Lulu měla pravdu: celé ty roky byl *strach* moje druhé jméno. Když mě poprvé překonal, můj dar, moje nejhlubší a nejcennější část, zmizel – jako by v mém srdci a duši nebylo místo pro obojí.

Všechny moje dětské vzpomínky, všechny do jediné, nějak souvisely s mým darem. V duchu jsem se vracela do časů nevinnosti, než se svět kolem mě rozpadl, když jsem ještě byla celistvá: do chvíle, kdy se v mém pokoji objevila cizí žena. Seděla na parapetu a zpívala dávnou píseň...

Kapitola 2

CASALTA, PŘED OSMNÁCTI LETY

BIANCA

Nepamatuju si úplně přesně, kdy se můj dar projevil poprvé – byla jsem příliš malá, jen miminko v matčině náruči. Matka mi však prozradila, že jsem ukazovala do prázdných koutů, tleskala ručičkama a smála se nebo sebou trhala, jako bych zničehonic něco zaslechla, a dokonce jsem se i rozplakala strachy. I jako batole jsem viděla, jak mi lidé a scény z minulosti Casalty ožívají před očima.

Pamatuju si ovšem, kdy mi poprvé došlo, že Lulu nevidí to co já, ani ostatní sestry, ani zbytek světa. Muselo mi být tak pět nebo šest a byla jsem přesvědčená, že svět začíná a končí mezi zdmi Casalty, s mojí rodinou, a že můj dar je jen šestý smysl, který mají všichni.

Seděla jsem na posteli v pokoji, který mi mamka vyzdobila bílými růžičkami a lučním kvítím. Zírala jsem k oknu a Lulu mi s ohromeným výrazem mávala před obličejem.

„Bianko?“

„Pssst! Ta dáma zpívá!“

U okna seděla žena v dlouhých modrých šatech a v ruce držela cosi, co mým dětským očím připomínalo hůlku s nějakou nití kolem – teprve později jsem se dozvěděla, že to bylo vřeteno – a navíjela vlnu. Přitom si zpívala jazykem, který jsem neznala.

Lulu se podívala k oknu vedoucímu na kamenné schodiště, kde jsem to ráno seděla. Dotkla se parapetu a vyhlédla ven, načež se obrátila na mě. „Vždyť tu nikdo není.“

Byla jsem si jistá, že žertuje, že si ze mě dělá legraci – protože dáma v modrém tam seděla a její zpěv se nesl celým pokojem. Měla jsem ho v očích, v uších, nedal se minout. Na hlavě měla bílý čepeček a ruce tmavé a štíhlé...

„Vždyť je přímo *tady*!“

„Já nikoho nevidím! A jestli tu někdo je, jak to, že se můžu dotknout kamene?“ Moje dvojče několikrát praštilo do parapetu.

Jak to mohla udělat? Jak mohla Lulu sáhnout na ten kámen, ale ta žena tam zároveň seděla se svým vřetenem?

„Je tam, je *tam*!“ křičela jsem frustrovaně – naplnil mě příšerný pocit, že nemůžu věřit vlastním očím.

Obě jsme se rozbrečely. Lulu rozrušilo, že rozrušila *mě*, a já byla otřesená a zmatená – zničehonic jsem netušila, jestli vidím a slyším dobře. Matka nás vzala do náruče a my jí mezi vzlyky a slzami vylíčily, co se stalo.

„Tvrdí, že tam ta dáma není, ale to není *pravda*! Můžu ti ji ukázat, mami!“ Vzala jsem ji za ruku a táhla ji ke svému pokoji. Když jsme přešly přes práh, bílé růžičky namalované na stropě a na zdech jako by se zachvěly a přeskupily, jako by ukazovaly na dámu, která stále prozpěvovala.

„Podívej! Je *tady*!“

Mamka se obrátila na mě a usmála se. Její klidný výraz mi napověděl, že se nemám čeho bát, že se mi neděje nic špatného.

„Pojďte ven, děvčata."

Když jsme potřebovaly probrat něco, co neměl nikdo slyšet, vždycky jsme se usadily na kamenném schodišti, které vedlo po straně našeho domu. Dokonce i tehdy, když jsme byly malé, jsme měly pocit, že se náš domov skládá ze dvou světů – jeden patřil otci a jeho mužům a jeden patřil ženám, mamce, nám dětem a naší hospodyni Matilde. V těch soukromých, téměř tajných chvílích, kdy jsme zůstaly s matkou samy, s námi mluvila anglicky, což jí otec zakazoval, protože se domníval, že pak budeme zmatené. Z angličtiny se tak stal tajný jazyk, který jsme používaly jenom s ní.

Stále jsem rozrušeně brečela. Mamka mě objala paží kolem ramen a podívala se na mě – pohled do jejích očí mě maličko upokojil.

„Samozřejmě že ti věřím," řekla tiše. „Ale ani Lucrezia, ani já ji nevidíme. Nikdo ji nevidí. Myslím, že je to tvůj dar, Bianko. Máš *Zrak*."

Tehdy jsem to tak úplně nechápala. Jak bych také mohla?

„Nemusíš se bát ničeho, co uvidíš. Nic ti neublíží, slibuju. A nezapomeň, nikdy o tom s nikým kromě mě a Lulu a svých mladších sestřiček nemluv. Nikdy, v žádném případě, se o tom nesmí dozvědět tvůj otec, ani mít podezření. Je to naše tajemství, dobře?"

„Je to naše tajemství," zopakovala jsem.

V následujících letech jsem si to říkala stále znovu a znovu: *Je to naše tajemství*, pokaždé, když mi mamka připomněla, abych o tom nemluvila. Chtěla mi to vštípit, abych nemohla udělat sebemenší chybičku.

Teprve o mnoho let později, po tom, co se stalo to s mamkou a Lulu, jsem poznala plnou hloubku otcova strachu a odporu vůči našim darům a následky toho, kdyby se o nich dozvěděl.

Chvíli mi trvalo, než jsem Zrak pochopila. Před mýma očima se minulost mísila se současností a čas existoval ve vrstvách – mohla jsem je rozbalit a vrhnout se do dávno ztracených dob. Můj malý svět obývali nejen moje rodina, Matilde a návštěvníci z masa a kostí, kteří přicházeli do Casalty, ale také dávní lidé, které jsem znala a nějak souviseli s mým životem.

Vídala jsem vojáky ve zbroji, jak pochodují po kopcích a rozdělávají oheň v zahradě. Dívky v širokých krinolínách a kloboucích procházející se mezi růžemi. Děti hrající si na dvorku, zatímco jejich matky praly a skláněly se nad širokými dřevěnými neckami.

Pod našimi omítnutými a natřenými zdmi se objevily kamenné hradby a místo terakotových dlaždic jsem kráčela po voňavé trávě rozprostřené na kamenné podlaze. Přes okna visely tapisérie a místo krbu plápolal otevřený oheň. Slýchávala jsem vytí vlků, kteří byli vyhubeni před stovkami let, zvuk starodávných bubnů a fléten a tiché hlasy, které si povídaly v koutech.

Někdy mě to ohromilo a potěšilo, jindy jsem se bála a utíkala za matkou, která mi pomáhala se v tom všem vyznat. Vždycky mi to ale připadalo normální, obyčejné, šestý smysl, který mi patřil stejně jako těch ostatních pět.

Brzy jsem pochopila, že se mi to stává jen v Casaltě a nikde jinde – dodnes jsem netušila proč. Zbytek světa mi však připadal nezajímavý, když jsem ho srovnávala s podivuhodně bohatými výjevy ze svého domova. Někdy jsem se ptávala sama sebe, co z toho je *můj* dar a co z toho patří Casaltě a já jsem jen zprostředkovatel. Jako bych byla lidský detektor kovu, ale místo železa jsem zachytávala vzpomínky. Začala jsem chápat, že lidé, které vidím, nejsou duchové, tedy duše uvězněné mezi dvěma světy. Jednalo se o otisky minulosti.

A mamka nám neustále připomínala, abychom si své schopnosti nechávaly pro sebe. Věděla o nich jen Matilde, naše drahá

hospodyně už od doby, co jsme byly malé, nebo o nich přinejmenším něco tušila – ačkoliv jsem měla podezření, že tomu tak úplně nevěří. Pro ni jsme prostě měly příliš bujnou představivost k naší vlastní škodě. Matilde byla praktická, spořádaná žena, která byla mamce a nám neotřesitelně oddaná.

Jenže nešlo jen o moji bujnou představivost. Minulost se přede mnou zhmotňovala tak intenzivně a hluboce, až jsem měla pocit, jako bych tam byla nebo jako by ti lidé byli *tady*, živí, s námi. Někdy jsem ani nedokázala rozeznat rozdíl. Mé blízké to někdy zneklidňovalo, ale se sestrami jsme si na naše pocity zvykly.

Viola za mnou poprvé přišla, ještě když jsem byla batole. Hrála si na podlaze obýváku s malým dřevěným domečkem a dřevěnými panenkami, které vypadaly jako kuželky. Hlavu s vlnitými černými vlasy měla skloněnou a na nohou střevíčky Mary Jane. U ní seděla žena oblečená ve světle fialových šatech – instinktivně jsem pochopila, že je to její matka. Vzpomínám si, jak perly kolem ženina krku visely Viole před očima a jak se je snažila popadnout malou ručkou. Jejího otce jsem vídala jen zřídka, což mi nevadilo. Přítomnost mého vlastního otce byla už tak dost skličující a tíživá.

Zatímco jiné přízraky se neměnily, Viola rostla spolu se mnou, od batolete až do věku dvanácti let, do chvíle, kdy můj Zrak zmizel, když otec poslal Lucrezii pryč. Tehdy jsem o ni přišla.

Do té doby byla Viola mojí neustálou společnicí, imaginární kamarádkou, která nepůsobila ani trošku imaginárně, jen už dávno nežila. A přesto jsem ji měla ráda, jako by tu bydlela s námi – a její život jako by plynul spolu s mým.

S ní jsem sledovala i její rodinu – jejího otce s tmavým knírkem a elegantní matku v hedvábných a šifonových šatech, které působily ve venkovském prostředí maličko nepatřičně. Za deš-

tivých dnů jsem Violu vídávala u kuchyňského stolu, jak dělá domácí úkoly a píše do tenkých černých sešitů. Vídávala jsem ji, jak slaví narozeniny a Vánoce, jak se v nových šatech otáčí před zrcadlem, jak přichází domů ze školy s koženou brašnou, jak se s kamarádkou krade do matčina pokoje a obě si zkoušejí její make-up.

Mnohokrát jsme mlčky sedávaly, já si četla knížku a Viola vyšívala nebo šila, jak ji její matka naučila – její přítomnost v Casaltě pro mě byla tak přirozená, jako když jsem potkávala sestry. Možná to zní zvláštně, ale byla to moje nejlepší kamarádka – oddělovala nás jen řeka času.

Lulu na Violu dokonce žárlila a někdy jsme se kvůli ní hádaly.

„Kéž bych ji mohla vidět. Máš ji radši než *mě*!"

„To teda nemám! Ty jsi moje sestra. Ona je moje kamarádka."

„Vždyť spolu ani nemůžete *mluvit*."

Tím jsem si však nebyla tak jistá.

Jednou jsem na ni promluvila, šeptala jsem tak, že to nikdo jiný nemohl slyšet – a Viola se rozhlédla, jako by hledala zdroj toho zvuku.

Nesnažila jsem se to vysvětlit. Pochopit logické komplikace jakékoliv komunikace mezi mnou a Violou bylo na moji dětskou mysl příliš. Navíc mi intuice napovídala, že bych žádnou odpověď nenašla. Prostě jsem to brala jako samozřejmost a neřešila to. Byla součástí mého života.

A pak, když mi bylo dvanáct, se moje rodina rozpadla. Mamka zmizela a my si myslely, že zemřela. Otec poslal Lulu pryč, protože prohlašovala, že matku viděla v růžové zahradě, a nehodlala svá slova vzít zpět. Tehdy jsme se všechny domnívaly, že je to jen toužebné přání nebo další projev jejího daru: teprve o mnoho let později jsme zjistily, že Lulu mamku toho večera opravdu viděla živou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Deník z Florencie*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.